

III.

VILLA BORGHESE.

Niet waard zij 't denken aan 't geschraapte goud,
Dat Pausen heiligt, bij des Volks verbloên,
Wie zwerft in Paul Borgheses weidsch plantsoen:
Hij 's oogenblik's geluk voor passend houd'!

Want boven 's pijnbooms heffen, overoud,
Zweeft in 't azuur en over 't eeuwig groen
De zomerwolk. De hitte van den noen
Doordringt zelfs schaduw van des steeneiks hout.

De krekkel zingt 't onschoon zoo stemmend lied,
't Welk eindloos duurt, tot haar de dood betrapp'.

Nog trekt, in snel gedragen wagen, niet
De weelde 't fiere paard met steigerstap;

Maar zich in Piazza-Siena's lichtverschiet
Vermeidt, en in de luwte, jongelingschap.
